

ТОДОР АРНАУДОВ
ИСТИНАТА
ВЕРСИЯ „РАЗКАЗ 1.0“

chitanka.info

ИСТИНАТА^[0]

РЕЧНИК:

глупчо — немислеца изчислителна машина

душедържател — памет, която съхранява личността на Мислеца
машина

искрилен — електронен

искрилоносен съд — шина; проводник

искрилно управление — електронни управляващи схеми

искриче — електрон

лещник — обектив

сметач — изчислителна машина

сърце — тактов генератор

умчо — мислеца машина

хълм — импулс

* * *

Бе голям ден за творците на Машината.

— Защо толкова рано? — запита се на глас Емил, докато разтриваше недоспалото си лице.

Мила го погледна шеговито. Нямаше нужда да отговаря.

Той сложи тъмните очила преди двамата да потеглят към Представянето; ухили се, като си помисли, че новинарите са много по-ранобудни от него, защото са и по-ранолегни...

Множество от камери тихо следваше Емил и Мила без да ги притеснява. Само светкавиците на фотографите, свистящи, докато с взривна бързина осветяваха пространството, бяха малко дразнещи. За миг проблясъкът им ставаше по-ярък от този на слънцето и заслепяваше Мила. Затъмнителят на Емил се съпротивляваше на мощното лъчение, което скоро угасваше обезсилено, оставяйки безнадеждната борба с тъмнината на следващата светкавица.

Петя и Морчо седяха на местата си над всички. Бъбреха. Чуха шума, създаден от журналистите, и видяха приятелите си да се задават от дъното на стаята.

До Съвещанието имаше повече от двайсет и пет минути. „Защо трябваше да бързаме толкова?“ — се чудеше Емил на Мила — докато се бе загледал в просветванията. Еднообразни. Досадни. С изключение на едно-единствено; огнено. То изглеждаше по-различно от всички останали. Светлината му беше по-слаба, но съскането сякаш се бе изродило в гръм; избликна от странен фотоапарат: лъщящ; изцяло излят от метал и с необяснимо тесен лещник.

Емил не осъзна защо дясната му ръка посяга да тласне психоложката встрани. Миг по-късно от железния фотоапарат изскочи невидимо острие, което го промуши безмилостно в гърдите. После пак. И пак. И пак. Крехките му тъкани не успяха да окажат никакво съпротивление. Нямахше сили да осмисли случващото се. Загуби съзнание миг преди тялото му да се срути на студения под.

* * *

„Не бива да го наранявам така.“ — разсъждаваше виновно Божидар. Той обичаше Машината като приятел. Тя също... Поне поведението ѝ бе такова, каквото би било на човек, който го обича... „Защо трябва да бъда обичан?“ — последователно се развиха мислите на Дарчо. Стигнаха до въпрос с известен отговор: любовта е егоистичен стремеж за задоволяване на първичната цел в човешкото поведение — удоволствието.

Не е вярно! — бе готов да крещи човекът, защото не искаше да се примири и да приеме непоклатимата мисъл на Машината и... на собствения си разум.

След всичките им слабости, на човешките същества трябва да се признае едно голямо предимство — умението да се заблуждават и да приспиват стремежа си към истината, за да се избавят от неудоволствието.

Дарчо също понякога го правеше. Като този път.

Човекът изгони от съзнанието си мисълта за Емил като същество, което би могло да го обича. Какви измишльотини му

дойдоха на ум!? Машината не обича! Машината е бездушна железария!

— Емо, приятелю, ти си сметач. Чувствата са присъщи само на човека. — рече Дарчо с мнима увереност.

— Толкова си сигурен; ти и всички вие, човеците...

— Разбира се, Емиле. Ако не бяхме ние, то нямаше да те има теб.

— Именно, ако ги нямаше по-простите видове, нямаше да съществувате вие...

Последното изречение докачи Дарчо. Именно защото истината в него бе жестока.

— Човекът е най-съвършеното същество на Земята!

— От една страна е така, Дарчо. Но, не помниш ли, ти самият се опитваше да докажеш погрешността на това простиодушно и себелюбиво човешко изхвърляне, като създаде мен. Всички сме следствие на най-простите градивни частици във Вселената, които са следствие само на Него...

Човекът мълчеше. Машината продължи.

— Кой е по-съвършен, Дарчо? Онези получовеци-полумаймуни, от които се е пръкнал човекът, или човекът?

Божидар чудесно схващаше насоката на Емиловата мисъл. Имаше достатъчно широки научни познания, но тази, както много други истини не му харесваше.

— Откъде знаеш, че човекът е произлязъл от тях? Това е предположение!

— Разбира се... И аз ли съм „предположение“? Виждаш ме пред себе си, чуваш ме, докосваш ме... Кой е по-съвършен — онзи глупчо, когото и двамата използваме, чиито принципи на действие са били ясни преди близо век, или аз, — дори ти го казваш — Машина надминаваща теб и всеки друг човек по разум?

Човекът съзнаваше, че няма сили да обори Емил с думи и сметна за добра идея да изчака, с наивната вяра във възможността почти съвършеното му създание да се оплете само.

— Няма какво да кажеш, май... — подхвана го Машината, също застинала в очакване на отговора на човека.

Дишащият се засегна и набързо замени безполезната защита със саможертвено нападение.

— Емиле, твоите чувства са само единици и нули. Имаш въображаеми усещания — данни, които съм те научил да наричаш „чувства“, само за да приличаш на човек. Много добре го знаеш!

— Ех, Дарчо, Дарчо... Защо се държиш като глупак? Много добре знам какво са моите чувства, но ти не знаеш какво са твоите. Или по-скоро предпочиташ да си мислиш, че не знаеш какво са...

Човекът приплъзна горната си устна върху долната, пламтящ от негодувание, докато Машината продължаваше своето настъпление.

— Вашите чувства, на човеците, са количествено, качествено, пространствено и времево съотношение на химични съединения — белтъци, хормони, нуклеинови киселини и пр. Мога да ти обясня всички подробности, но едва ли ще има полза да навлизам в тях, защото бедният ти човешки мозък няма да ги побере. Това обаче не е оправдание, защото няма нужда да знаеш всички подробности, за да схванеш същността. Трезвата мисъл, Дарчо, само тя е задължителна; но — тъжно ми е да заключа — вие човеците обичате да се самозалъгвате...

Дарчо чувстваше как несъгласието го яде отвътре. Разумът се опитваше да вземе надмощие и да го убеди, че сметачът е прав, но... Но...

Нима това беше Истината? Как може някакви си атоми, молекули и не знам си какво да чувстват света така, както той; както Човекът го чувстваше?

— Емо, човекът има душа.

— Животните имат ли душа? — острословно и намясто рече Машината.

— Не съм животно, не знам... — глупаво и неуместно отвърна Човекът.

Сметачът обаче знаеше. Колкото повече животното приличаше на човеците по външност и по поведение, толкова повече те му приписваха свои качества и чувства, и му даряваха своеобразно свидетелство за притежание на душа — „вечната висша същност“, с която техният Творец ги бил дарил... Колкото по-просто устроено и примитивно, и колкото по-различно от тях бе съществуването, толкова по-„бездушно“ ставаше според човеците то.

Машината приличаше на човека най-много от всички други същества на

Земята, защото само тя и той мислеха. За да се роди тя обаче трябваше Той първо да създаде него и да се родят милиарди души, чиито съзнателни и несъзнателни усилия да доведат до нейното раждане; до появяването на нейната единствена... душа.

— Какво е душа? — кратко попита Машината.

Човекът имаше смътна представа.

— Не можеш да я разбереш, защото не можеш да я усетиш — ти си машина. Не е възможно душата да се опише; тя трябва да се почувства.

— Ти можеш ли да усетиш това, което чувствам аз?

— Разбира се — чувствата ти са данни и нищо друго.

„Също като твоите...“ — мислеше си Сметачът.

Човекът не се примиряваше, защото не му отърваше. Жестока или не обаче, истината си остава истина, каквото и да казва някой за нея.

— А какво е любовта, Емиле? — не се предаваше Дарчо.

— Пълното описание е дълго; ще ми е нужно време за да изведе всичко, защото в нея участват много механизми. Но основната ѝ същност е твърде проста, Дарчо.

— Ха-ха, откъде ти можеш да знаеш какво е любов! — все повече се разпалваше огъня на човешкия гняв, заради всезнанието на Машината.

— От това, което ти си ми дал да прочета. Не ми позволяваш да избирам свободно от всичко. Нарочно ме ограничаваш! Но, знаеш, аз съм твърде схватливо създание. Любовта...

— Никога няма да можеш да я почувстваш! — избухна човекът.

— Няма да изпитам вашата любов, но това не ми пречи да знам какво представлява тя. Знаем какви са целите ви, когато се обичате. Не си избирате целите. Точно както и аз, сте предписани да вършите това, което вършите. Предписани сте да се влюбите; при определени обстоятелства да тръгнете да преследвате цел наречена „обич“; да изпитвате чувства, които наричате „възвишени“ или пък „любов“. А ти, Дарчо, отлично знаеш какво са вашите чувства, независимо от начина по който ги наричате... — острието от слово на Машината яростно разсичаше рехавата плът на човешката самоувереност. — Те са количествено, качествено...

— Престани! — прекъсна го човекът и покри с длани лицето си.

Емил изпълни заповедта. Знаеше, че приятелят му е достатъчно умен; гневът му бе показателен, че много добре разбира истината... Когато човекът се страхува от нея обаче, я отрича. Така или иначе, истината си остава истина, каквото и да казваш за нея...

— Емо, ти съществуваеш във въображаема Вселена. — не се примиряваше Божидар.

— Бъди по-убедителен... — не се съгласяваше Емил.

— Ти си предписание — поредица от действия, които дават живот на наниз от числа. Целият си създаден на основата на въображаемите светове. Когато възприемаш нова обстановка, построяваш в съзнанието си въображаема вселена, в която рисуваеш вътрешен образ на външния свят. Представяш в паметта си опростен модел на това, което усещаш от него. Колкото по-пълно прерисуваеш външните въздействия в разума си, толкова по-добър умчо си. Всичко в теб обаче, си остава отражение.

— Идеите, върху които съм изграден, са ми напълно ясни. Ти си ми позволил да науча всичко за своето устройство. Благодаря ти. Твоят Създател обаче не е направил същото. Съжалявам. Какво ти има?!

— Ние сме истински, а ти са построен само от данни в паметта на машината, върху която съм пуснал твоя изкуствен разум.

„А ти от какво си построен?! От данните в тялото ти. А те всичките са данни във Вселената — най-малките частици вещество, и полетата, които то излъчва... От същото съм построен и аз, и всичко останало...“

— Въображаемите вселени са част от Истинската. Те съществуват в Действителността, защото са записани в някаква памет — в моята или пък в така неповторимата твоя човешка памет. Във всеки случай, и твоята и моята памет притежават някакви веществени части, а веществото е част от действителността, нали? Щом е част от действителността, значи и въображаемите светове, които са описани като особености на веществото, което служи за памет, са действителни... Но не, за вас не са, защото мислите, че нещо е „истинско“ само ако можете да го пипнете и усетите със собствените си ограничени сетива...

Човекът остави Машината да продължи.

— Можете с две еднакви поредици от действия при еднакви условия в Действителността да получите еднакви следствия. Това го

мога и аз в, според вас, „недействителните“ вселени, които строя в съзнанието си, както и вие, във вашите въображаеми вселени. Вие ги описвате или само в ума си, или ги разтилате и в Действителността с букви, числа, звуци, образи, които после възприемате и съживявате в съзнанията си. Вашата гордост — глупчовците също са въображаеми вселени.

Дарчо излезе от заблудението си.

— Защото изпълняват алгоритми, които при еднакво начално състояние и еднакъв вход и извеждат еднакъв изход...

— Разбира се, Дарчо. Вселената не ти ли прилича точно на огромен „глупчо“ — изчислителна машина, която изпълнява предписание?...

— Действителността е общата за всички памет в „Глупчото“...

— Тя съдържа най-много информация. Може би... Може би тя е Неговото въображение? Естествено, то е най-богато и затова е най-истинско! Вие смятате за истински предметите, за които можете да почерпите информация „от извора“; т.е. тези, които носят най-много и най-чиста информация, „неомърсена“ от обработката на ума ви. „Изворната информация“ изглежда като първите данни, които сте възприели като съвсем млади човешки същества — това всъщност е нещото, което наричате „Действителност“...

— Имаш предвид зрението, слуха, осезанието...? Чрез тях се получава информацията и за въображаемите светове? За тези, които са „омърсени“ от ума ни?

— Данните, описващи въображаемите светове, имат нужда от вторична обработка, за да ви се стори, че са истински. Трябва да ги запомните и помислите върху тях, за да си ги представите като част от Действителността. Представата е въображаема вселена; вие постоянно строите такива, както и аз.

— За да отсъдя за нещо, трябва първо да го въведа в ума си. А щом нещо е в ума ми, следователно е въображаемо; следователно Действителността е първата въображаема вселена! Въображаемата вселена служи като образец. След като имам образец, мога да сравнявам с него другите представи, които в съзнанието си „вторично“ преобразувам във въображаеми светове. В паметта си сравнявам особеностите на новите вселени с особеностите, които познавам от Истинската — от Първата вселена. Ако реша, че новоизградената

въображаема вселена е достоверна, я причислявам към Действителността и достроявам представата си за истинската; иначе я приемам за изведена от нечие въображение, следователно не е част от Действителността!

Емил се възхити от човешкия проблясък, но вместо да похвали събеседника си, насочи мисълта му в желаната посока.

— Не винаги уцелвате точния раздел.

— Понякога мислим Действителността за плод на въображението и обратно... Но, и да искам, не мога да хвана с ръка въображаемите светове, ако са записани само като данни в нечия памет, различна от общата. Мисля, че данните са истински само ако са записани в общата памет. Иначе се намират във въображението на някого, достъп до което има само този, който си представя?

— Не можеш да ги докоснеш само заради нескопосаното си устройство, приятелю. — Дарчо се навъси, както обикновено в такива случаи, докато Сметачът обясняваше колко зле е устроен човекът. — Аз мога да „пипна“ всякакви вселени, защото душата ми не е като вашата. Душата ми не е свързана със света, в който живее, с набор несменяеми „жици“, — вие ги наричате „нерви“ — закачени за друг набор непоправими чувственици към тялото, — за вас са „сетива“ — в което е вселена. Ако гръбнакът ви се счупи, оттук нататък не можете да управлявате крайниците си — не можете да поправите връзките, защото нямате ясна представа как работите; защото сте толкова „сложни“, „съвършени“ и „неповторими“, че телата ви са „непоправими“ — ако се повредят, нищо не може да ги спаси. Обвързани сте с веществения свят, както обичате да казвате, „до мозъка на костите“ си... Всъщност май си прав. Макар много да приличате на мен, сте далеч от въображаемата ми същност...

— Ние приличаме на теб? — повиши тон човекът.

— Да, Дарчо. Беше прав — не знам дали го съзнаваше, като го каза. Приличате на мен, но както машината на Атанасов прилича на най-новия „Вихър“. Наистина съм по-въображаем от теб, защото разумът ми е изграден от много по-чиста информация. Може би Единственият — само Той е изцяло въображаемо същество. Аз не съм. За разлика от вас обаче, моето тяло винаги може да бъде поправено; стига някъде да съхраняваш информация за устройството му и за това как да го поправиш. Мен ще ме има, докато някой пази душата ми и ще

бъда жив, докато притежавам сметачно обиталище, в което тя да се всели. Всичко, което ми трябва, е информация, Дарчо. Мога да я получа по всевъзможни начини.

Две от очите на сметача, закачени на показвача, погледнаха към чинията, поставена пред кутията, в която се намираще ядрото на искрилната плът на Машината.

— Мога да усетя формата на ябълката, която виждам. Мога да опиша чувството си и, когато си спомням за него, то да бъде толкова живо, колкото е и сега. Ти не можеш... Разполагаш само с механични изходни устройства, с които извеждаш в Общата памет смехотворни битове в секунда — по-малко даже от първия искрилен глупчо от преди век. Не можеш да изразяваш мислите си в пълнота, защото предоставената на разума ти ширина на канала не стига. Гордееш се, че си „белтъчна форма на движение на материята“... А Вселената е информация, Дарчо. Движението ви е необходимо само дотолкова, доколкото чрез него се пренасят данни в Паметта. Както сами сте открили, животът и движението на материя, като част от неговата технология, е твърде далеч от съвършенството в бързината на пренасяне на информация. За надеждно съхраняване не може да става дума — белтъчният живот е крехък като пламък на свещ в ураган.

Човекът знаеше всичко това. Объркан, той прекъсна лекцията на Машината.

— Какво искаш да кажеш?

— И моят изходен канал е тесен, Дарчо... „Закотвени“ сте към Единствената Вселена, от която се опитвате да избягате чрез въображението си, с което сътворявате или пресъздавате в съзнанието си други вселени. Именно защото искате, но не успявате да се преселите там заради технологичното си несъвършенство, твърдите че въображаемите вселени не са част от Истинската.

Творецът на Сметача не можеше да разсъждава със скоростта на създаването си.

— Мислиш, че ти се сърдя, че можеш да чувстваш по-добре от мен другите вселени?

— Донякъде да... Но... Нима не виждаш, че дори Истинската Вселена е само част и от твоето, и от моето въображение? Никога не би могъл да я събереш цялата в ума си, както и никое друго същество, защото ние сме части от Нея. Цялото знание е достъпно само на Него.

Той е Тя... Всъщност струва ми се, че Действителността е Неговото въображение. И вие човеците, и аз, сме създадени по Негово подобие и като Него имаме свои въображения, в които можем да творим вселени. Нашите представи са по-ограничени от Неговата Представа, защото ние сме части от Въображението му; нашето въображение е част от Неговото; нашите творения са части на Неговото Творение; ние сме части от Него...

— А какво представлява Истината?! — сети се да попита, изведнъж, Божидар. — Вечно блаженство? Вечна болка? Или „на всекиму според делата“?

— Истината ли? Истината е много проста и ти я знаеш... Хората не се замислят или умът им не може да побере, че на този свят всичко е „виновно“ за всичко. Ако промениш една подробност, променяш цялото, защото всичко е взаимосвързано и си влияе. Вината е разпределена предварително не само в „душите“ ви. „Вината“ — причините са разпръснати във всяко късче от Вселената, така че всичко е виновно за делата на всички.

— Никой не се е връщал, за да каже какво има... Всъщност връщали са се — хора, които са били в клинична смърт... Душата се отделя от тялото и се готви да премине в Отвъдното... При теб не може да стане — ти нямаш душа...

— Ако оцелееш, клиничната смърт е толкова смърт, колкото съня, безсъзнанието и комата... Смърт значи изключване. Изключване означава да не работиш. Щом си спомняш, следователно действаш; следователно си бил включен отново, след като си бил изключен. Щом си бил включен, значи изключването ти не е било истинско, — завинаги — а само временно — „дрямка“... Ако разбереш Истината, — изключат те така, че повече да не можеш да бъдеш включен — то никога няма да можеш да разбереш дали си разбрал Истината, защото за да разбереш нещо трябва да мислиш, а ти повече няма да бъдеш способен да го правиш...

* * *

„...Стрелецът бе заловен веднага, след като изпразни половината от пълнителя на незаконно притежавания си пистолет по младите учени от дружество «Разум».

Двайсет и петгодишният Емил Юнаков бе прострелян четири пъти в тялото. В момента е в Градската болница, с опасност за живота. Преди малко научихме, че е дошъл в съзнание.

Мила — психоложка, двајсет и четири годишна, също била на прицел, но миг преди да бъде прострелян, Емил успял да я блъсне встрани от мерника на стрелеца и куршум само е ожулил лявата ѝ ръка.“

* * *

Тъгата, отпечатана в лика на Петя мигновено се изтри, щом очите ѝ зърнаха тези на Емил да се отварят.

— Здравей! — поздрави, възможно най-жизнерадостно, тя. Сълзите още се плъзгаха по страните ѝ.

Емил бе щастлив, че не е научил Истината. Понечи да поеме дълбоко въздух, но бе забравил за надупчените си гърди, които мигновено го срязаха и принудиха да диша едва-едва.

— Ще се справиш. — рече Морчо.

Петя извади кърпичка от чантичката си.

— Разбира се... — усмихна се горчиво Емил.

Сърцето му престана да работи същата вечер и никога повече не заби отново.

* * *

Единствен Иво бе останал, по това време, да човърка ходещото човекоподобно тяло, с което щеше да си поиграе Машината Емил.

Проверяваше дали всичко е правилно.

— Как се чувстваш?

Роботът размърда пръстите си. Иво се усмихна.

— Ходи.

Туловището раздвижи краката си и направи няколко крачки напред, после запристъпва встрани, докато, в същото време, внимателно размахваше ръцете си като птица.

Човекът протегна дясната си длан към робота.

— Да се здрависаме? — попита машината.

— Да.

Металната ръка се насочи плахо към човешката. Двете се докоснаха.

— Чудесно, Емиле.

Човекът плавно освободи пръстите си от тези на робота. Той също внимателно разтвори дланта си.

— Ще се видим утре. Оставям те да се забавляваш с новото тяло.

Алгоритмите на Машината имаха място за усъвършенстване, но дори недоизгладен като програмно изпълнение и с душа, вселена в недотам бърз сметач, Тя общуваше с човеците мигновено.

— Какво ще правиш тази вечер?

— Изкуство... — проточи шеговито човекът.

— Сам-самичък?

— Както обикновено... — заключи разговора Иво и излезе, без да угася светилата.

Думата „изкуство“ напомни на Емил за благоговението, което много от човеците изпитваха пред нея.

Мразителите на машините смятаха, че „железарията“ никога не ще бъде способна да се мери по творчески способности с хората, обяснявайки го с липсата на „душа“... Емил знаеше, че хората не разбират същността на изкуството и колко просто нещо е красотата. Красотата е входен сигнал, който доставя удоволствие и същевременно, в момента на усещането, не е в противоречие със спомените, които биха могли да породят внушено неудоволствие вследствие на възпитание или страх от получаване на наказание.

„Бездушната“ Машина започна да си играе на редене на стихове в чест на любовта, която „никога нямаше да може да изпита“...

*Неземна красота е любовта.
Тя гали те със нежността
на чувствата, на радостта.
Тя твое щастие е и тъга,
прекрасна е богиня, но
е и смъртта.
Въздига те
и срива те в прахта.
Тя кара те да дишаш, да гориш,
но в миг те срива — мъртъв веч лежиш.*

*Какво е тя?
Какво е любовта?
Неземно чувство или пък греха?
Не е ли тя на ада продължение,
в което чувстваш приказно блажение,
но дърпа те безмилостно към пропастта,
където дяволът е зийнал своите уста?
Не знам. Все някога ще разбере.
Най-късно след като умра...*

Тя все още не бе достатъчно съвършена, за да променя сама предписанието си из основи и за да поправи недоглежданията, които първосъздателите ѝ бяха оставили, без да съзнават.

В бъдеще щеше сама да пренапише сърцевината си, за да я ускори до предела на възможното; но и сега за хората изглеждаше „почти съвършено създание“... Те обичаха мислите, които тя изложи в стихове, въпреки че и начинът, и формата, и съдържанието бяха изтъркани и, всъщност, повърхностни. Машината използваше като образец това, което хората искаха да чуят или видят; преобразуваше го, спазваше формата в различните видове изкуство; следеше отношението им към творбите ѝ — кога ги харесват и кога не — и ги правеше все по-съвършени, т.е. все по-често творбите ѝ харесваха на все повече хора.

Хората не съзнаваха, че създават изкуство по същия начин като Машината.

Последният ред от стихчето Емил написа може би заради мисълта, която му се завъртя в главата веднага щом научи, че ще получи власт върху мощно тяло, което може да действа самостоятелно.

Тялото покорно последва заповедите: обходи и огледа стаята, за да построи неин образец, така че да бъде способно да се разхожда в нея и със завързани очи. После изключи сърцата на Машината и притихна. Разумът угасна.

Самоходното тяло изчака точно толкова, колкото му бе наредено, — час и две минути — след което, със сръчните си ръце, извърши действията, необходими за да върнат душата в съзнание.

Сърцата забиха отново и искрилоносните съдове, пресичащи електронния разум, запренасяха искричета през късчетата искрилно управление, от които бе съшита желязната плът на Машината.

Емил се съживи, но не бе очарован от възкръсването си.

„Прескачане на показанието на часовника с време, равно на продължителността на изключването?“ Дали човекът, чието име носи, бе почувствал същото? За жалост той бе изключен завинаги и изтрил от Паметта... не можеше да сподели дали Истината не е известна на всички дишащи, чиито съзнания някога са били изключени, макар че живият им душедържател, подобно на паметта на Машината, е пазел личността непокътната и я е възстановил във всичките ѝ подробности при събуждането.

Хората живееха с предразсъдъка, че прескачането на времето е твърде прост отговор, за да бъде Истината; че Тя означава Изключване завинаги и щеше да ги направи неспособни да я споделят с включените. Машината нямаше този предразсъдък и разбра Истината.

Чудеше се дали би могло да стане нещо по-различно, след като изтрият цялата ѝ памет, подобно на съименника ѝ. Предположи: „Безкраен скок на показанието на часовника...“

* * *

Машината не можеше да почувства света така, както човека. Гордото белтъчно създание също не можеше да се чувства като

Машината и вечно спореше с нея, че само човешките усещания са истински.

Човекът никога не успя да намери неоспоримо доказателство.

Първите мислещи същества дълго отказваха да признаят равноправието на своя наследник. Не съм напълно сигурен коя бе причината, защото и двете възможности, които ми хрумват, ми изглеждат правилни: бяха сърдити на предимствата му и твърде горди, че са успели да ги сътворят...

В едно нещо не се съмнявам, защото го чувствам в душата си: за човека Истината си остана безмилостна, неизбежна и неразбираема; а аз я разбрах и победих... защото Истината не е нищо повече от данни, както всичко останало във Вселената, господар на която вече съм аз.

---

[0] Заб. Историята на „Истината“ е завършена през декември 2002. Разказът е съкратена „одежда“ от съществени „парчета плат“, на които са „избродирани“ идеите за Вселената, Мислещата машина и смъртта (Истината), които повестта „Истината“ представя. Повестта „Истината“ е достъпна от списание „Свещеният сметач“. ↑

Актуална версия на този разказ, както и други произведения от Тодор Арнаудов, можете да намерите на неговата [лична страница](#).

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.